

Як виховують дітей в різних країнах (1 червня – Міжнародний день захисту дітей)

Міжнародний день захисту дітей святкується щорічно 1 червня. Він був заснований в листопаді 1949 року у Парижі рішенням сесії Ради Міжнародної демократичної федерації жінок. Вперше «Міжнародний день захисту дітей» відзначався в 1950-му році в 51 країні світу.

Відповідно до Женевської декларації про права дітей, ухваленої 1924-го року, була проголошена необхідність соціального захисту прав дитини. **Декларація прав дитини була ухвалена 20 листопада 1959 року і проголошувала рівні права дітей у сфері виховання, освіти, соціального забезпечення, фізичного і духовного розвитку незалежно від кольору шкіри, національної належності, громадського походження, майнового стану та іншого. Декларація закликає батьків, громадські організації, уряди визнати права дітей і сприяти їх здійсненню.**

«День захисту дітей» в Україні з'явився 1998 року, після того, як 30 травня «на підтримку ініціативи Міністерства України у справах сім'ї та молоді, Всеукраїнського комітету захисту дітей, Національного фонду соціального захисту матерів і дітей "Україна - дітям" та інших громадських організацій » президент України Леонід Кучма підписав Указ N 568/98 « Про день захисту дітей» яким наказував відзначати його в Україні щорічно 1 червня.

Батьки всіх країн світу дуже люблять своїх дітей! Але системи виховання у різних народів відрізняються через багато факторів – від менталітету і способу життя до місця на мапі і клімату.

Німеччина – правила і кишенькові гроші

Німецький стиль виховання - це чітка організація та послідовність. **Життя німецьких дітей мало не з дитинства підпорядковане суворим правилам:** перед телевізором або комп'ютером вони можуть сидіти строго обмежений час, а спати лягати о 8 годині вечора.

Батьки виховують у дітях самостійність, але акцент робиться не лише на свободі вибору, а й на відповідальності за свої вчинки.

З трьох років дитину зазвичай віддають у дитячий садок, де дітей в ігровій формі вчать не читати та писати, а правилам поведінки у суспільстві та дисципліні, моделюючи різні життєві ситуації. Дитяча кімната є законною територією дитини, де їй дозволено дуже багато, але в інших приміщеннях діють правила, встановлені батьками.

Дітям рано починають давати кишенькові гроші. І це зовсім не означає, що школярі пускають гроші на вітер - їх вчать планувати бюджет і відкладати гроші.

Норвегія – все для здоров'я

У Норвегії, у зв'язку з її кліматичними умовами, батьки приділяють велику увагу здоров'ю дітей.

Норвезькі діти багато часу проводять на вулиці, а заняття в дитсадках в більшій мірі націлені на фізичний розвиток.

Вдома розподіляти відповідальність по хатнім справам порівну між батьками та дітьми — звичайна практика у норвезьких сім'ях. З малечею не прийнято сюсюкати: кожен — самодостатній член суспільства.

Поняття розкоші в Норвегії не пов'язане з речами та їжею. Тут розкіш — це чистота повітря, можливість займатися спортом поряд з будинком, фіорд за вікном. Природа — головне багатство, тому діти бувають на свіжому повітрі максимальну кількість часу.

Туреччина: діти – квіти життя

Ставлення до дітей у Туреччині особливе. Діти тут - це принци та принцеси. Навіть якщо це небагата сім'я, все одно, все найкраще має бути у них — турецьких дітей.

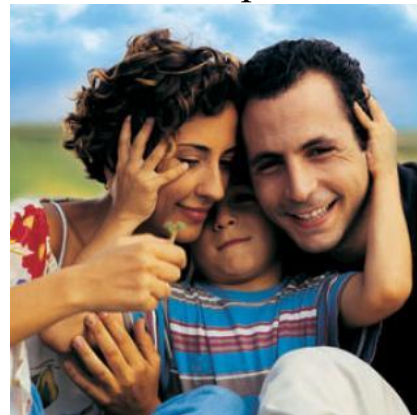
Одяг, школа, іграшки, спортивні та музичні курси — загалом, все що потрібно для розвитку дітей — для цього батьки готові віддати і сили, і всі фінанси, які у них є.

Дошкільне навчання в Туреччині не дуже поширене - вважається, що всі потрібні знання діти отримають у школі, а вдома треба розважатися.

Тому діти грають, як бажають, причому без жодного режиму: можуть із криками бігати по подвір'ю навіть дуже пізно ввечері.

Тут дітям дозволено все, чи майже все, їх носять на руках, як і належить принцам і принцесам. Кричати чи бити дітей? Це не про Туреччину!

Замість встановлення жорстких правил і обмежень тут потрібно просто розповісти дітям, що можна і не можна, чому і навіщо.

Головна мета виховання - не навчити дітей правилам поведінки, а, в першу чергу, навчити приходити на допомогу братам та сестрам, відчувати себе сім'єю.

Малюкам з раннього дитинства прищеплюється повага до старших та терпіння

до молодших, але не на словах, а власним прикладом. Не дивно, що сімейні узи у Туреччині дуже міцні, а діти ростуть більш впевнені у собі, не закріпачені жорсткими рамками та обмеженнями.

А іще в турецьких родинах батьків до їх останніх днів завжди доглядають діти.

Англія: головне – висока самооцінка

Тут дітей хвалять за будь-які, навіть найнезначніші досягнення, щоб дитина відчувала впевненість у собі. На думку батьків - тільки так він виросте самодостатньою людиною, яка зможе приймати рішення у важких ситуаціях.

Головне правило виховання дітей у Англії – надання їм повної свободи вибору. У дитині з раннього віку необхідно розвивати особистість, а отже, не нав'язувати їй чужу думку, нехай навіть

вірну – вона повинна навчитися приймати рішення та відповідати за їхні наслідки.

Чужій дитині зауваження не роблять: навіть вихователі в дитячих садках відрізняються рідкісним терпінням, не кажучи вже про те, щоб це зробила стороння людина на вулиці.

Якщо маленька дитина вередує, її увагу намагаються переключити, а із старшими дітьми ведуть довгі виховні бесіди, пояснюючи, до яких наслідків може привести та чи інша поведінка.

Фізичні покарання перебувають під суворою забороною. В Англії діє дуже жорсткий закон, згідно з яким батьки несуть кримінальну відповідальність за будь-які види покарання дитини.

У своїй кімнаті дитина – повноправний господар і дорослі не можуть туди входити без дозволу.

Варто зауважити, що Англія є країною із найнижчим рівнем небезпеки для життя дитини.

Іспанія – культ дітей

В іспанських сім'ях прийнято хвалити і балувати дітей. Батьки спокійно ставляться до капризів дитини, навіть якщо вони трапляються у громадських місцях. Вони проводять із дитиною практично весь вільний час, причому папи виховують синів та донечок нарівні з мамами.

Іспанці скрізь беруть дітей із собою, навіть на вечірні урочистості.

Такий поведінці є логічне пояснення. Іспанці пізно стають батьками, коли проблеми здобуття освіти, пошуку роботи та житла вже, як правило, вирішені, тому після народження дітей вони віддають їм усі свої сили, проводять

з ними весь вільний час, ходять з ними у гості до друзів, на весілля, за

покупками тощо. Тим не менш, пізні виходи з дітьми є скоріше винятком, тому що одним з основних правил виховання дітей в Іспанії є режим.

В Іспанії не прийнято робити зауваження іншим дітям. У разі необхідності потрібно привернути увагу батьків дитини, щоб вони втрутилися, але в жодному разі не лаяти саму дитину, це може стати причиною створення конфліктної ситуації.

Не дивлячись на видимий " вільний " стиль виховання маленьких іспанців, батьківські обов'язки суворо закріплені законом. Жорстоке поводження з дітьми, психологічний тиск або залякування призводить до позбавлення батьківських прав.

Японія - період вседозволеності та період строгості

Згідно з японською філософією "ікудзі" дитина вважається королем до 5 років, слугою з 5 до 15 років, а з 15-річного віку повноцінною дорослою людиною.

До трьох років мама завжди знаходиться поряд із дитиною. У Японії не прийнято залишати малюка під опікою бабусь, дідусів і нянь. З давніх-давен у японок не було можливості розділяти роботу або домашні справи та виховання дитини, тому вони всюди брали їх із собою.

Японські діти спочатку починають говорити, а вже потім ходити. Мама весь час розмовляє з дитиною, пояснює їй, що вона робить, співає пісеньки, багато разів повторює слова, які малюкові потрібно запам'ятати в першу чергу, і рано чи пізно дитина починає їх повторювати.

До 5-річного віку батьки не кричать на дитину та не наказують їй. Невдоволення батьків діти просто відчують коли ті їх карають косими поглядами, несхвальним мовчанням.

Як писав у своїй книзі відомий сходознавець : "Тиск на дітей виявляється в такій м'якій формі, що здається, ніби діти самі себе виховують".

Дітей вчать дотримуватись громадських норм поведінки — подяка, вибачення, повага до старших, неможливість завадити комусь, поводитися як усі.

Бути не як усі, привертати до себе увагу непристойно. Напевно тому діти соромляться плакати при сторонніх. У таких випадках, ставлять за приклад інших: "Адже ніхто не плаче. Як же ти можеш плакати?" Можуть привести негативний приклад : "Ти що, іноземець? Чому ти так поводишся?"

З 6-річного віку діти йдуть до школи де починають розуміти, що не можна постійно робити те, що бажаєш, є певні обов'язки та правила поведінки, яких необхідно дотримуватися.

У стінах школи малюкові починають прищеплювати поняття добра і зла, і тому, що **на першому місці - потреби суспільства, особисті інтереси на другому.** Завдяки цій філософії японці визнані одним з самих дисциплінованих і законослухняних народів.

У школах відсутня конкуренція, ніхто не порівнює дітей, не виділяє кращих, прищеплюється поняття спільної праці, роботи в колективі заради досягнення спільної мети.

У 15-річному віці підліток стає повноцінним членом суспільства. З ним вже поводяться, як із дорослим, дають право вибору та можливість приймати важливі рішення.

Китай – виховання геніїв

Один із головних принципів виховання дітей у Китаї — синівська шанобливість. Жителі Піднебесної називають його «китайською чеснотою», про яку згадував ще мудрець Конфуцій.

Виховання дітей у Китаї спрямоване на вирощування геніїв. Вже у грудному віці дітей віддають у ясла, де їхній режим дня розписаний за хвилинами. Мами не лише записують дітей на всілякі секції та гуртки, а й самі вивчають методики раннього розвитку.

Батьки мало балують малюків: це діло бабусь та дідусів. Вже з 3 років діти знають, що треба слухати вчителів, сидіти за партою та не балуватися.

Навіть якщо дитина ще не пішла до школи, вона активно освоює танці, шахи, англійську мову, музику. Діти мають щільний графік, який із роками лише посилюється. Немає поділу обов'язків за гендерною ознакою: дівчаток вчать забивати цвяхи та закручувати гайки, а хлопчики допомагають по

господарству.

Вже в дитячих садках вихователі роблять ставку на покірність – дитина у всьому має слухатись старших. Їжа, ігри, сон – все чітко за розкладом, думка дитини нікого не хвилює. Похвалу китайські діти чують дуже рідко.

Щоб покарати дитину, китайські батьки можуть шльопнути її по долонях, поставити в кут, дати прописати ієрогліфи або відібрати іграшку. Хвалять лише у випадку, якщо малюк доклав зусиль і виконав те, що раніше у нього не виходило.

З малих років дітям розказують, що вони є частиною системи, ніхто з них не кращий і не гірший, всі рівні, і виділятися не варто, краще сумлінно працювати на благо громади.

Індія - всім добра та терпіння

Головне, чому навчають дітей в Індії - це терпіння і вміння жити в гармонії з навколишнім світом. Основне, що забезпечує малюку індійська мама - абсолютне та беззастережне прийняття, повага до найменшої особистості.

Дітей в Індії не прийнято карати, а про те, щоб підвищити голос на дитину, взагалі не йдеться. Дещо відрізняється підхід у вихованні хлопчиків і дівчаток. Дочку змалку привчають до того, що вона майбутня мати і хранителька сімейного вогнища.

Маленьких індусів привчають до того, що все живе навколо нього - це цінність, яку необхідно оберігати. Таке ставлення формують батьки в малюках по відношенню до інших людей, тварин, навіть комах та рослин.

В сім'ї малюки ростуть в оточенні братів і сестер, бабусь та дідусів. Дітей з раннього віку привчають стримувати емоції, контролювати бажання та думки, бачити красу та відчувати радість від простих речей, таких, як схід сонця або квітка, що розпустилася.

Дитячих садків, у тому вигляді, як ми розуміємо, в Індії немає, вважається, що малюків має виховувати мама принаймні до 4-річного віку. Середня освіта в Індії є обов'язковою та безкоштовною, хоча чимало є і приватних шкіл, забезпечені сім'ї, як правило, обирають саме їх.

Терпінню та спокою дітей навчають навіть у школі, викладаючи йогу та проводячи уроки медитації. Дітям намагаються прищепити доброту в широкому значенні цього слова: не образь ближнього, не вдарь собаку, не зривай квіти.

Дітей вчать вмінню розвивати свою духовність, мати уявлення про такі речі, як смерть та ідеал. Виховані з дитинства смиренність та вміння радіти життю дають величезний життєдайний ресурс для саморозвитку - людина відчувається щасливою незалежно від кількості грошей, а індійські діти виглядають щасливими та життєрадісними, незважаючи на життя за межею бідності.

Система виховання тут заснована на підготовці людини до створення міцної сім'ї, освіта та кар'єра відходять на другий план.

Французьке виховання: уміння чекати, манери, авторитет

Французьких дітей рано віддають до дитячих садків, оскільки мами поспішають повернутися до роботи через кілька місяців після пологів.

Взагалі французькі батьки чітко розмежовують час на дитину та на себе. Наприклад, дітлахів рано укладають спати, щоб мама і тато могли побути вдвох.

Загалом дітей виховують м'яко, але при цьому батьки вміють дуже впевнено говорити слово "ні". Французи знають, що таке тверда батьківська позиція і не плутають це поняття з покараннями.

Дітей із раннього віку вчать спокійному очікуванню - дитина повинна не нервувати, не дратуватися.

У дитячих садках влаштовують тижневі виїзди на природу, куди беруть дітей із 4 років. Вони живуть під наглядом вихователів, навчаються обслуговувати себе у побуті, катаються на поні, годують козочок та вивчають природу. Дітям надають значний ступінь незалежності, вчать розраховувати на себе та долати труднощі.

Французи не хвалять дитину з кожного приводу. Для впевненості у собі їхнім дітям потрібна лише самостійність.

Всі діти йдуть до школи («еколь матернель») із 3 років. По суті, це дитячий садок, там вони грають, сплять, їдять, співають, малюють, спостерігають за природою і вивчають букви та цифри. До 6 років потрібно підготуватися до наступного етапу - "еколь прим'єр".

У французів є культ їжі, тому до харчування дітей вони підходять дуже відповідально. На столі завжди багато овочів і взагалі дітей з малечку привчають до різноманітного раціону.

Французи беруть дітей до ресторанів від народження (крім вечірніх виходів, коли батьки хочуть влаштувати побачення один з одним або весело повечеряти з друзями). А ось на дорослі заходи брати дітей не заведено. Французи

вдаються до допомоги бебіситерів, зазвичай це студенти, які за погодинну оплату готові провести вечір із дітьми та укласти їх спати.

Французи дуже ввічлива нація. Вони докладають багато зусиль, виховуючи своїх дітей у такому ключі. Сусіди завжди вітаються один з одним, навіть якщо це маленькі діти. При цьому верхом вихованості для дитини буде сказати дорослому сусідові: «Бонжур, мадам» або «Бонжур, мосьє».

Україна: все у жіночих руках

В Україні скільки батьків, стільки і методів виховання. Психологи в один голос радять переходити від авторитарного стилю виховання до гуманітарного, але поки що заборони в українських сім'ях користуються великою популярністю у повній відповідності до вислову: "Хочеш зіпсувати дитину - дозволь їй робити все, що вона забажає."

Основними вихователями українських дітей, як і раніше, є жінки, причому і вдома, і в дитячих садках, і в школах. Переважна більшість малюків відвідує дитячі садки, багато хто ходить на гуртки, секції, центри та студії, у тому числі і дошкільні.

А ось послуги нянь у нас не такі популярні, як в решті Європи - українські батьки вважають за краще задіяти бабусь і дідусів: так і спокійніше, і дешевше.

Для українців діти залишаються дітьми назавжди. Навіть коли в

них уже є власні сім'ї та діти, батьки в міру можливості допомагають і порадами, і матеріально, вирішують ті чи інші побутові проблеми і довго виховують онуків, як колись батьки няньчилися з їхніми дітьми.

